Kiedy można zwolnić ucznia z nauki drugiego języka obcego?

Opracowanie: Katarzyna Małż

Zgodnie z podstawą programową i ramowymi planami nauczania, od klasy VII, uczniowie objęci są obowiązkową nauką dwóch języków obcych nowożytnych.

Nie wszyscy uczniowie realizują naukę drugiego języka obcego z równym powodzeniem – w niektórych przypadkach potrzebne jest dostosowanie wymagań edukacyjnych, w innych można zwolnić ucznia z nauki drugiego języka obcego.

OGÓLNE ZASADY

Ogólne zasady zwolnienia z nauki drugiego języka wynikają z Rozporządzenia MEN z dnia 22 lutego 2019 r. w sprawie oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy w szkołach publicznych (Dz. U. z 2019, poz. 373).

Zgodnie z § 6 rozporządzenia w sprawie oceniania, klasyfikowania i promowania, prawo do zwolnienia z nauki drugiego języka obcego nowożytnego przysługuje uczniom:

- z wadą słuchu,
- z głęboką dysleksją rozwojową,
- z afazją,
- z niepełnosprawnościami sprzężonymi,
- z autyzmem, w tym z Zespołem Aspergera.

Podstawą zwolnienia jest:

- wniosek rodziców albo pełnoletniego ucznia,
- opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym poradni specjalistycznej, z której wynika potrzeba zwolnienia z nauki tego języka obcego nowożytnego lub
- orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego lub orzeczenie o potrzebie indywidualnego nauczania, z którego wynika potrzeba zwolnienia ucznia z nauki drugiego języka obcego nowożytne-go. W takim przypadku uczeń nie potrzebuje dodatkowo opinii poradni psychologiczno-pedagogicznej

Uczeń z niepełnosprawnością intelektualną

Podstawa prawna: Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 kwietnia 2019 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla publicznych szkół (Dz. U. z 2019 poz. 639) załącznik nr 1.

W odniesieniu do uczniów z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym lub znacznym obowiązuje odrębna podstawa programowa i odrębny ramowy plan nauczania, uwzględniające specyfikę kształcenia tej grupy uczniów. Uczniowie z tym rodzajem niepełnosprawności nie uczą się żadnego języka obcego.

Natomiast uczniowie z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim uczą się jednego języka obcego nowożytnego. W związku z tym ucznia z niepełnosprawnością intelektualną nie zwalnia się z nauki drugiego języka, ponieważ nie ma on obowiązku jego realizacji z mocy prawa i uczy się tylko jednego języka obcego nowożytnego w wymiarze określonym dla danego etapu edukacyjnego. Natomiast dyrektor powinien zapewnić uczniowi uczęszczanie na zajęcia techniki. Jeśli natomiast rodzice lub pełnoletni uczeń złożą wniosek do dyrektora szkoły o naukę drugiego języka obcego, wówczas uczeń uczy się tego języka na takich samych zasadach jak pozostali uczniowie.

Uczniowie przybywający z zagranicy

Przepisy prawa oświatowego nie przewidują możliwości zwolnienia z nauki drugiego języka uczniów, którzy nie posługują się językiem polskim, a który jest dla nich językiem obcym, jeżeli nie posiadają stosownych dokumentów potwierdzających występowanie określonej w przepisach niepełnosprawności lub głębokiej dysleksji rozwojowej. Drugi język obcy - realizowany zgodnie z ramowym planem nauczania - jest więc dla tych uczniów językiem obowiązkowym.